Domweg gelukkig in de achtertuin

Eindelijk een tuin

Na 20 jaar 3 hoog te hebben gewoond, met een klein balkonnetje in Amsterdam, ben ik sinds 2003 de gelukkige bezitter van een kleine, maar toch ruime tuin achter ons huis in de Esschestraat. Een droom die na vele jaren in Amsterdam, eindelijk uitkwam toen ik naar Vught verhuisde.

Van begin af aan wist ik dat mijn tuin een natuurparadijsje moest worden, met stapelmuurtjes, een vijver, wilde bloemen enz. kortom een plek waar ik zou kunnen genieten van dieren en planten dicht bij huis en waar ik zou kunnen werken of mijmeren, net hoe mijn pet zou staan.
De inrichting van de tuin van mijn dromen is natuurlijk niet in één keer ontstaan. Vaak veranderden mijn plannen, door voortschrijdend inzicht of door gebeurtenissen in mijn leven die weer om een andere oplossing vroegen.

Een tuin heeft karakter van nature

Dat de dingen in mijn tuin nou eenmaal vaak anders gaan dan wat ik verwacht had is helemaal niet erg. Dat is nou eenmaal inherent aan een levende omgeving, en dat is precies wat ik wil: dat mijn tuin een plek is die leeft!
Het hoort bij het karakter van een tuin en zijn bewoners, dat het beeld continue verandert. Een slimme tuinder weet dat je je verwachtingen eigenlijk steeds moet bijstellen en dat er altijd weer onverwachte dingen gebeuren. Het fijnste tuinieren is het als je het op kunt brengen een flexibele relatie aan te gaan met de planten en de dieren die jouw tuin bewonen en te genieten van hun karakters en onderlinge verhoudingen.
Dat is een mooie uitdaging en levert een tuin op waar je echt trots op mag zijn.

Door onderhoud en beheer in mijn tuin probeer ik met de ontwikkeling van de planten 'in de pas te blijven' en ze net een slag voor te zijn, zodat het beeld van de tuin zich zodanig ontwikkelt, zoals ik het graag wil. Dat wil zeggen; een grote variatie in beplanting en

biodiversiteit, waardoor de tuin bezocht zal worden door veel verschillende dieren. In de bodem, op de bodem en daarboven, vliegend en fladderend en soms neerdalend op de weelde aan planten in mijn tuin. Dat is toch puur geluk . . . . .!

Ook als er dingen gebeuren die teleurstellend zijn, als bijvoorbeeld een plant waar ik erg aan gehecht ben doodgaat ten gevolge van een zichtbare of onzichtbare plaag, laat ik me niet 'uit het veld slaan'. Het hoort erbij en het bewijst me eens te meer dat de tuin en zijn bewoners één grote gemeenschap vormen, waarin alles met alles samenhangt; geboorte en sterven, het gebeurt allemaal in mijn eigen tuin.
In een 'gezonde' tuin heeft alles wat er gebeurt een reden. Het is een mooie uitdaging om daar in mee te kunnen bewegen en het heeft in de loop der jaren een tuin opgeleverd waar ik echt trots op ben ☺.

Een tuin is een tuin is een tuin is . . . . . .

Veel mensen halen hun neus op, als ze zien hoe ik mijn tuin heb ingericht. Voor wie het niet ziet lijkt het wellicht een rommeltje. Bij mij staan niet alle planten keurig op een rijtje. Ik laat soms bewust dode planten staan of liggen en geniet dan van de prachtige slakken die het afgestorven blad nog verder verwerken. Een gratis compostfabriek, daar hoef ik niet voor naar de winkel. Bewust gecreëerde 'rommelhoekjes' met takken en stenen, vormen bij nadere beschouwing een thuis voor leuke kriebelbeestjes zoals spinnen, pissebedden of een duizendpoot. Jawel, ik weet wel dat er nu mensen zijn die zitten te griezelen. Maar geloof me, de aanwezigheid van deze kleine beestjes is superbelangrijk voor de gezondheid van de tuin. Juist deze kleine 'griezels' spelen een belangrijke rol in het voorkomen van plagen of tonen zich grootmoedige helpers bij het opruimen van mijn tuinafval.

Kindergeluk in een natuurrijke tuin

Mijn verhaal over tuingeluk wil ik deze keer beëindigen door te vertellen over hoe ik afgelopen woensdag intens heb genoten van het plezier wat mijn kleinkinderen hadden toen ze buiten spelend van alles ontdekten en uitprobeerden. Hun kijk op een tuin is beslist anders dan de mijne. Zij voegen weer een extra dimensie toe aan de verrassingen die de tuin en zijn bewoners regelmatig opleveren. En ja, soms is dat wel even slikken!

Maar deze keer niet! De hele middag hebben ze buiten gespeeld. Gelukkig hebben we achter onze tuin een lekker ravotveldje, zodat ze daar hun fysieke energie kwijt konden door te hollen en in een boom te klimmen, kopje te duikelen enzovoorts. In mijn 'rommelige' tuin, met verschillende niches voor beesten, veel ruimte voor planten en een pad van gebroken schelpen, vonden ze materiaal om heerlijk rustig en geconcentreerd bezig te zijn met een andere vorm van spel. Ik heb genoten van de verwonderde koppies bij het aanschouwen van kleine torretjes, wormen en een duizendpoot. Het zien van deze kleine tuinwezens door een loep, bracht hen in een staat van opperste verbazing. De anders zo drukke 'Sjaan' en Juna (13 en 10 jaar), werden stil van wat ze zagen. Nog nooit hadden ze zo goed gezien hoe een duizendpoot zich voortbeweegt. Ook kleine Leya van nog geen twee jaar raakte niet uitgekeken en besefte dat het wel iets heel bijzonders was wat ze zag.
Ik heb genoten van het eindeloze spel van 'onze' 3 kleinkinderen.
Net als wij, waren ook zij: domweg gelukkig in de achtertuin . . . . . .

Vught
Maart2021
Marleen van Tilburg